

Св. Врестенска епископия, 21.09.1944

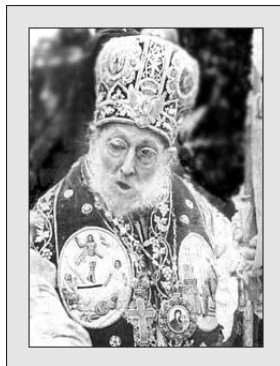
**ПАСТИРСКО ПОСЛАНИЕ
КЪМЪ БЛАГОЧЕСТИВОТО ИЗПЪЛНЕНИЕ
НА
ЦЪРКВАТА НА ИСТИНСКИ ПРАВОСЛАВНИТЪ ХРИСТИЯНИ
НА ГЪРЦИЯ**

Високопреподобни иеромонаси, пречестни свещеници, преподобни монаси, благовѣрни църковни настоятели и благочестиви православни християни, възлюблени и многожелани наши чада въ Господа. Благодать вамъ и миръ и милость отъ Свѣтата Единосжцна и Животворѣща и Нераздѣлна Троица да будетъ со всеми вами. Аминь.

Нееднократно и въ много пишехъ и говорехъ, напомняйки

Братие, какъ чада свѣта правдѣ, испытую что есть воля

Блюдитѣ убо, како опасно якоже премудры.

писма и послания азъ ви словата на Господа.

ходитѣ во всякой благости и Божія благоугодная.

ходитѣ, не якоже немудры, но

Стойтѣ и дрѣжтѣ преданията както сте научени, било съ слово, било съ нашето послание и ако някой ви благовести повече отъ това, което сте приели отъ насъ и което ние сме ви благовестили, даже ако това да сме самитѣ ние, или ангелъ отъ небесата, анатема да бѣде!

Но тѣй като въ тия дни „Пакъ беснуется Иродиада, опять мятется ища главу Иоанна Крестителя на блюдѣ“, т.е. бившиятъ Флорински Хризостомъ търси съ своята последна енциклика отъ 1.VI.1944 г. да низвергне въ пропастьта на гибелта, ако това е възможно, насъ и всички истински православни християни на Гърция съ своитѣ злославни и страстни съждения, съвършено очевидни въ спомената негова енциклика и съ своитѣ лъжливи и измамни мждрувания, затова и ние отново биемъ тревога за вашитѣ души, за да не обръщатѣ съвършено никакво внимание на тия негови енциклики, преизпълнени съ злославия, защото тѣ не сж нищо друго, освенъ злославни и извратени лъжеучения, разврацаващи нашитѣ безсмъртни души.

Както и въ Дѣянията Апостолски е написано, че „и отъ васъ самѣхъ востанутъ мужіе, глаголющии развращенная, еже оторгати ученики вследъ себѣ“, ето и днесъ тия думи се отнасятъ за гореспоменатия бившъ Флорински Хризостомъ, който съ тая своя последна енциклика не само развратености говори, но изцѣло е станалъ и лъжеапостолъ, и лъжеучителъ. Но не се удивлявайте на това, защото ясно говори нашия Господъ въ Своето Свещено Евангелие: „Блюдитѣ да не прельщени будете; мнози бо приидутъ во имя Мое, глаголюще, яко язъ есмь Христосъ. Не изыдите убо вследъ ихъ, отъ плодъ ихъ познаетѣ ихъ.“

И така, вижтѣ плодетѣ на всички тия лъжеепископи, които сж дошли отъ своето злославие въ нашата Свещена борба само за слава и почести и които не само не сж донесли полза за нашата православна борба, но напротивъ, уязвили сж я въ болното мѣсто, съблазнили сж душитѣ на хиляди православни и сж разгонили приетитѣ отъ тѣхъ, примерно, 800 Отдѣления (това сж били самостоятелни старостилни църковни общини до връщането на епископитѣ) като сж създавали грижи, разколъ и разцепление повседневно съ своитѣ злославни идеи, и които всички преминаватъ напоследъкъ въ злославие, било приживе, или въ смъртния часъ, примеръ за което сж епископитѣ Зикинорскій Лиосисъ и Хатзисъ и неотдавнашниятъ примеръ съ Димитриадски Германъ, умрѣлъ злославно и погребанъ отъ злославнитѣ свещеници на Атинска Митрополия по съвета на упоменатия Флорински Хризостомъ, който се е отказалъ да го погребатъ православно, за да не понесе отговорностъ предъ Атинска Митрополия, както той самъ е изповѣдалъ на адвоката г. Д. Папидисъ, когато отишълъ при него въ Психико да протестира и който му предложилъ той, (т.е. Хризостомъ), да го погребе православно въ малкия храмъ въ Психико, принадлежащъ на г. Василий Кирикосъ, като по този начинъ оставилъ християнитѣ на Божията милостъ. Колкото и упоменатиятъ архиерей, бившиятъ Флорински Хризостомъ, възлюблени, да се е опитвалъ да се скрие и да се представи предъ насъ като православенъ съ измамнитѣ свои измислици и мждрувания на своята наука, вече пожела Всеблагия Богъ, Който по различни начини устройва нашето спасение, да рухнатъ всички негови лукави и злославни измислици и вече да станатъ явни неговитѣ развратени и злославни мнения посредствомъ тая негова последна енциклика.

И така, да бѣде слава на нашия Господъ, Който ни защити и отъ този лъжеучителъ и лъжеепископъ на нашата Свѣтейша Църква.

А тъй като (доколкото) много благочестиви християни не сж запознати съ това послание, за да видятъ съ собственитѣ си очи неговитѣ злославни мнения, по-долу прилагаме изцѣло това послание, безъ да жалимъ хартия, време и разходи, за да го има и чете всѣки въ всѣко време и напълно да разбере истината.

И така, въ тази енциклика, възлюблени въ Господа чѣда, е видно, че той не прави нищо друго, освенъ, отъ една страна, да ни обвинѣва предъ православния християнски свѣтъ, а отъ друга – да защитава злославната църква и ни представя, че тя има благодатъта на Всесвѣтия Духъ и че нейнитѣ тайнства сж действителни. Но ние, неполучили православно образование, неразумни, необразовани и незнаещи нито какво говоримъ, нито какво правимъ, както ни квалифицира великолепиятъ богословъ и мждъръ учителъ, обученъ канонически и образованъ богословски въ висшата халкидийска богословска школа, ще му отговоримъ съ своитѣ слаби сили, които Господъ ни е далъ.

Мждри учителю, Вие преди всичко би трѣбвало да знаетѣ, че първиятъ смъртенъ грѣхъ е гордостъта и нечистъ предъ Бога е всякъ высокосердѣй (Притч. XVI, 5). Затова, не се хвалетѣ. Сжщо трѣбва да се знае, че Богъ е избралъ немждротото на свѣта, за да посрами мждритѣ, защото Богъ гордѣимъ противитя, а смиреннимъ даетъ благодатъ. Казано е сжщо: „Сила моя въ немощи проявяется.“ А отъ друга стра-

на богословски неграмотни и необразовани сж били сжщо и Светитѣ Апостоли и Свети Спиридонѣ и множество свети мъже и жени, но съ благодатѣта на Светия Духъ тѣ сж просвѣтили цѣлата вселена. Затова не се хвалетѣ и не се превъзнасятѣ съ своята ерудиция и богословие, защото ние видѣхме до какво доведохтѣ Църквата Христова вие, днешнитѣ богослови, имащи видѣ на благочестие, но отrekli се отъ силата му.

Великолепни богослове, ние, съ Благодатѣта Христова произхождаме отъ лоното на Православната Църква и въ нея оставаме и ще останемъ до края на нашия животъ, и, съ Благодатѣта Христова никога не сме падали въ злославие както вашия мждъръ разумъ, който остана въ злославие цѣли 11 години. Ние не развратихме и не отровихме нито единъ православенъ християнинъ, но напротивъ, въ продължение на толкова години нищо друго не правихме, освенъ да подготвяме християнитѣ за вечния животъ, за което, въ най-малка степенъ, свидетелствуватъ и дѣлата на всѣки. А доказателство е това, че въ продължение на толкова години, преди вие, архиереи, да встъпитѣ въ борбата на Православието, е имало такъвъ разцвѣтъ, единство и хармония. Но отъ момента, когато вие встъпихтѣ, последваха само разколи, раздѣления и съблазни, несъмнено заради вашитѣ злославни мнения. Ето какво принесоха вашата ерудиция и богословие. И ако вие сте ни ржкоположили за епископи, това не сте направили просто и случайно, а по указание на народа и на нашата способностъ, при съдействието на Божествената благодатъ. Защото, не забравяйтѣ, че първоначално вие бѣхтѣ рѣшили да ржкоположитѣ само имацитѣ богословска диплома, за да не ви се обиди заради това злославната църква. Затова не считайтѣ, че имаме нѣкакво задължение да ви следваме въ вашитѣ злославни мнения само защото сте ни ржкоположили. Защото, въ такъвъ случай, защо и вие сами осждихтѣ презъ 1935 г. разколническата църква, която ви ржкоположи и чиито чада сте вие? Защото тя, несъмнено, посредствомъ новаторството, остана разколническа. Именно затова и ние, доколкото вие отхвърлихтѣ първото, или по-точно, много ваши изповѣдания на православието, започвайки от 1935 г. ние ви отхвърлихме като гнили членове на Святейшата наша Църква. Затова не лъжетѣ проститѣ християни, че ние трѣбва да ви следваме заради това, че сте ни ржкоположили, защото това е абсурдъ.

Ние, съ Благодатѣта Христова, правилно сме разбрали и оценили епископското достойнство и сериозността и свѣтостѣта на календарната борба, и затова нищо друго повседневно не мислимъ, освенъ за проповедта на словото чрезъ нашитѣ свещеници и чрезъ книгитѣ, за преданостѣта на нашитѣ вѣрни на православието и извършването на добри дѣла. И въобщо правимъ всичко, което подобава на епископския санъ. И ние не само не създадохме собственъ олтарь и не раздрахме нешития хитонъ на нашия Христосъ правейки разколъ, но обратно – ние следваме олтара на Едната Свѣта Съборна Апостолска и Източна Христова наша Църква, въ която отъ самото начало ние оставаме непреклонно и повседневно шиемъ нешития хитонъ Господенъ, който вие раздрахтѣ и терзаетѣ съ своето пустословие и гнили злославни мнения. У нас нѣма никакво желание да началстваме, но, само като виждаме вашитѣ противоправославни мнения, ние нѣмаме никакво довѣрие да разчитаме на васъ, за да управляватѣ кораба на Свещенейшата наша Църква. Защото отъ момента на вашето встъпване въ тая свещена борба, вие нищо друго не правитѣ, освенъ да про-

творечитѣ на самия себе си и да оправдаватѣ постоянно вашитѣ злославни мнения и никога като човекъ не сте били справедливи къмъ самия себе си, за да се смиритѣ мъничко. И така, разкола създадохтѣ вие, а не ние, защото когато вие дойдохтѣ при насъ, ние ви предадохме 800 съединени отдѣления (църковни общини), нашето Свещено Общество и нашето духовенство, съединени и намиращи се въ пълна хармония и единство на нашитѣ християни, и вие всичко това разсякохтѣ, разпрѣснахтѣ и разгонихтѣ фактически съ вашата ерудиция и мъдростъ. И така, кой извърши разкола, бившъ Флорински? Ние или Вие? Разбира се, че вие. Заради своята неумелостъ, високомерно поведение и злославни мнения. И ако вие малко сериозно бихтѣ помислили за отговора, който ще дадетѣ на Страшния Съд, при това азъ не бихъ искалъ да ви кажа, че вие би трѣбвало да окачитѣ мелниченъ камъкъ на шията си и да се хвърлитѣ въ морето, съгласно думитѣ: „горе тому человеку, чрезъзъ котораго соблазнъ приходитъ“. Вие би трѣбвало веднага да оставитѣ всичко и да заминетѣ за стрѣмнитѣ скали на Свѣта Гора и непрестанно да плачетѣ за греховетѣ си, за да ви помилва Господъ. Защото, както вие знаетѣ, мъдри учителю, никаква кръв мъченическа не измива грѣха на разкола. Що се отнася до вашето благословение, отъ което, както пишете сте ни лишили, ние ви го подаряваме и ни най-малко не го желаемъ. Нима не би било безумие това, отъ една страна да ви осждаме като злославенъ, а отъ друга - да търсимъ вашето благословение?

Вие ни обвиняватѣ в това, че сж ни осждали въ Халкида. Ние ви питаме: За какво сме осждени? Заради нѣкакво блудство, убийство, или нѣкакво друго престѣпление? Или заради Православието? Излиза, че вашиятъ разумъ съвсемъ се е омрачилъ отъ ревностъ и егоизъмъ и вие не знаетѣ какво пишете. Вие споменаватѣ въ своята енциклика, че отъ момента на нашето отдѣляне отъ васъ, отъ когото сме приели епископска степенъ, ние сме останали епископи затова, защото епископството е невъзможно да бжде анулирано, но само като частно лице и не като представители на Църквата, отъ която черпимъ благодать и властъ действително да извършваме всѣко църковно действие и обрядъ.

Ние сме увѣрени, че отъ деня, когато въ Църквата стана разколъ чрезъ въвеждането на папския календаръ,

Църквитѣ, приели новаторството (новия календаръ) сж станали разколнически.

По същия начинъ поместнитѣ църкви, съслужещи или молещи се съ новокалендарнитѣ църкви, носятъ сжщата тази отговорностъ.

Ние отъ самото начало на нашата свещена борба, черпимъ благодать както свещеницитѣ, така и епископитѣ, отъ Едната Свѣта Сжборна и Апостолска Източна Църква Христова, въ която оставаме и и която ние никога не сме отпадали, а не отъ новаторскитѣ злославни църкви, които чрезъ разколъ сж се лишили отъ благодатъта на Всесвѣтия Духъ съгласно първото правило на Свети Василий Велики и съгласно изповѣданието на нашия митрополитъ Хризостомъ Атински и Вашето лично изповѣдание, Преосвященнейший Флорински, както подробно ще докажемъ по-долу.

По такъв начин ние черпимъ благодать и властъ действително да извършваме всѣко църковно действие и обрядъ отъ сжщата тая Църква, отъ която сж я черпили и светитѣ мъченици по време на гоненията срещу Църквата.

Отъ нея ние черпимъ благодать и благословение, а не отъ разколническата църква на Гърция или друга на нея подобна, тоестъ, отъ църква неноваторстваща, безупречна и непреклонно хранеща догматитѣ, канонитѣ и преданията на нашитѣ Свети Отци.

Благодатьта Божия почива не на новаторстващитѣ църкви, имащи признание човешко, а на църквитѣ, непреклонно пазещи догматитѣ, канонитѣ и преданията, а ако такива нѣма, то даже на отдѣлни лица. Затова ние ви питаме: Къде е почивала благодатьта и благословието Божие на Флорентинския събор? На предателитѣ, или на Свети Маркъ Ефески? Разбира се, на Свети Маркъ Ефески, а не на новия разбойнически лъжесъборъ, приелъ папскитѣ опредѣления. И така, откъдето е приелъ Свети Маркъ благодатьта и благословието, оттамъ ги приемаме и ние. Разбира се, сжкровищница на Божествената благодать е цѣлата Църква, но – когато тя е здрава и не куца нѣкакъ въ вѣрата. Но когато тя внезапно започне да куца, тогава една или нѣколко поместни църкви, съхранили вѣрността къмъ догматитѣ, канонитѣ и преданията, оставатъ и представляватъ цѣлата Църква. И ако и тѣ купатъ въ вѣрата, тогава тия отдѣлни лица, които оставатъ вѣрни на Православната вѣра, макаръ това да е единъ епископъ или много, тогава тѣ иматъ благодать и представляватъ Православната и Истинска Христова Църква.

Църквата Божия представляватъ благочестивитѣ, колкото и малко да сж останали. Които сж последвали нововъведението, се намиратъ извънъ църквата.

„И ако се намиратъ въ сжщата ересъ, и може би имъ се удаде да примамятъ и нѣкои други, още по-невежи, даже ако събератъ множество, тѣ сж извънъ осветенитѣ огради на Църквата. И ако много малко останатъ въ Православието и Благочестието, тѣ сж Църквата, и авторитетътъ и защитата на църковнитѣ устави лежи на тѣхъ. И ако им се наложи да пострадатъ за благочестието, това е за вечна честь и принася душевно спасение.“ (Свети Никифор)

И ако, Преосвещеннейши Флоринский, както Вие мислитѣ, Църквата на Гърция още не е станала разколническа следъ календарното нововъведение, докато не бжде осждена отъ цѣлата Църква, и не се е лишила отъ своя църковенъ авторитетъ и благодать на Всесвѣтия Духъ, тогава и нейнитѣ решѣния сж действителни, и, следователно, вашето низвергване е съвършено действително, и тогава отъ този моментъ Вие повече не сте архиерей, а монахъ. И затова и Иерусалимската Църква е постъпила много логично, като Ви е приела не като епископъ, а като простъ монахъ. Значи и ние, отъ днешния день, съгласно Вашата писмена и неписана омология, ще Ви признаваме вече за монахъ, а не за епископъ. И така, високопреподобни монахо Хризостомъ Кавуридисъ, имаме противоположно мнение по този въпросъ. Това, че Църквата на Гърция е станала разколническа съ въвеждането на папския календаръ, и че тайнствата ѝ сж недействителни, и че тя повече нѣма благодатьта на Все-

свѣтия Духъ, твърдимъ не ние, а решенията на Всеправославнитѣ събори при Вселенския Патриархъ Иеремия презъ 1583, 1587 и 1593 години и при Свѣтия Вселенски Патриархъ Антимъ презъ 1848, които ето какво говорятъ: „Да пазимъ Изповѣданието на Вѣрата...“, И, съгласно решенията на този Всеправославенъ съборъ, този, който би посмѣлъ да добави, или отнеме, или измени нещо въ нашата безупречна вѣра, или макаръ само да помисли да направи това, вече се е отрекълъ отъ Вѣрата Христова и се е подложилъ на вечна анатема като хулитель на Всесвѣтия Духъ. И така, съ това постановление, което е прието само и изключително съ цѣлъ да се сложи край на безпокойствата, причинени отъ западната църква на Източната, (защото само съ тази цѣлъ е билъ свиканъ този Всеправославенъ съборъ), се решава изцѣло този проблемъ. Значи това е осждено преди и ние не се нуждаемъ отъ новъ Всеправославенъ съборъ, който да осжди и обѣви Църквата на Гърция, приела папския календаръ, за разколническа. И така, това нововъведение вече е осждено, и не отъ единъ, а отъ четири Всеправославни събора. Защо тогава е нуженъ и новъ такъвъ съборъ, който да обѣви Църквата на Гърция за разколническа, щомъ като тя вече е осждена именно заради това действие? Думитѣ „вече“ и „се е подложилъ“ не означаватъ, че трѣбва да се свика новъ съборъ, а че вече веднѣжъ завинаги нападащиятъ на вѣрата и приемащиятъ нововъведението се е отказалъ отъ Вѣрата Христова и е приелъ върху своята душа вечна анатема като хулитель на Всесвѣтия Духъ. Защото иначе се получава, сякашъ че говоритѣ, че ако днесъ внезапно се появятъ иконоборци, е нужно отново да се свиква новъ съборъ, който би ги осждилъ, за да ги отсеке отъ Църквата. Но защо е нуженъ новъ съборъ, ако това вече е осждено отъ Седмия Вселенски съборъ? Ние не трѣбва нищо друго да правимъ, а само да приложимъ противъ тѣхъ решението на Седмия Вселенски съборъ. Защото въ противенъ случай ние безчестимъ и пренебрегваме това рѣшение, а това се явява като хула срещу Светия Духъ, Който е просвѣтилъ Отцитѣ на Вселенскитѣ събори и ги е утвърдилъ. Така е и съ календарния въпросъ. Той е осжденъ и ние не се нуждаемъ отъ ново осждане, а отъ вѣрно прилагане на рѣшенията на споменатитѣ Всеправославни събори. А Вие, Високопреподобни, жалко се заблуждаватъ въ това, което нееднократно писахтѣ, и вѣрватъ, че ще се събере новъ Вселенски съборъ, който при това и ще се нарече Осми. Защото седемъ сж догматитѣ, седемъ – тайнствата, седемъ – дарованията на Всесвѣтия Духъ и седемъ сж Вселенскитѣ събори, съгласно думитѣ „Премудрость построила себе домъ и вѣтесала семь столбовъ его“. Затова Осмиятъ нѣма да се събере никога. Ние по-горе казахме, че умрелиятъ митрополитъ Атински Хризостомъ като членъ на комисията, специално назначена за изследване на въпроса за църковния календаръ, и като тогавашенъ професоръ на националния университетъ, е написалъ следното:

„Приемайки подъ внимание, че Църквата на Гърция, както и останалитѣ православни автокефални църкви, макар че сж вътрешно независими, но помежду си сж тѣсно свързани и съединени съ началото на духовното единство на Църквата, съставлявайки една и единствена Православна Църква, следователно, нито една отъ тѣхъ не може да се отдѣли отъ останалитѣ и да приеме новия календаръ, безъ да стане разколническа по отношение на другитѣ. Затова и за Църквата на Гърция е необходимо да се отдѣля отъ останалитѣ Православни Църкви чрезъ промѣна на църковния календаръ, което не само би унищожило единството и хармонията на Православната

Църква, и би намалило нейната сила, но и отъ национална гледна точка е неизгодно и вредно.“

И доколкото самиятъ реформаторъ говори, че Църквата, приемаща папския календаръ, става разколническа, какъ можемъ ние да не кажемъ и да не обявимъ сжщото? И този отказъ, високопреподобни, Вие поместватъ въ своята книжка за гръцкитъ интелектуалци на страница 12. При това въ сжщата своя книжка, на страница 13, на втория и третия вашъ въпросъ къмъ умрелия архиепископъ, Вие пишетеъ дословно:

„Затова и следъ като папата се опиталъ да наложи Григорианския календаръ на Православната Църква, Всеправославнитъ събори, свикани въ Константинополь презъ 1583, 1587, и 1593 година при Вселенския Патриархъ Йеремяя II сж го осъдили, като сж го охарактеризирали като нововъведение на Римската катедра, като вселенска съблазнь, като своеволено потъпкване на божественитъ и свещени канони“ (история на Мелетий, 16 столетие, том 3, стр. 402, абзацъ 6, на гръцки; Църковна история на Фил. Вафиадис, 1463-1908, том 3, стр. 124, 125; [...])“

Нататъкъ, въ третия свой въпросъ Вие заявяватъ, че едностранното приемане на новия календаръ отъ Църквата на Гърция се явява причина за разкола и на националнитъ интереси. Какъ тогава, Вие говорятъ и пишетеъ, високопреподобни, и наричатъ църквата разколническа, а сега опровергаватъ това? Или Вие сте забравили това? Или търситъ начинъ да се върнете на собствената си блевотина, както и другитъ? Несъмнено нещо става.

Въ обръщението Ви отъ 1935 г. къмъ благочестивия православенъ гръцки народъ Вие пишетеъ следното:

„Доколкото Блаженнейшиятъ Архиепископъ съ собствения си подписъ провъзгласява самия себе си за разколникъ, какви още свидѣтели сж ни нужни, за да докажемъ, че той и единомислещитъ му архиереи сж станали разколници съ разкъсването на единството на Православието посредствомъ календарното нововъведение и съ раздѣлянето на Църквата и националната душа на православния гръцки народъ?“

Нататъкъ пишетеъ:

„За да избегнемъ църковния разколъ, а сжщо, доколкото разколътъ стана и безъ насъ, ние решихме по указание на нашата съвестъ да обявимъ на Блаженнейшия Архиепископъ, че прекъсваме всѣкакво църковно общение съ него като съ разколникъ.“

И на обратната страна на едно такова Ваше заявление, което държа въ ръцетъ си, Вие собственоръчно пишетеъ следното:

„Гореизложеното се явява мое собствено мнение и дръзвамъ да публикувамъ това като отдѣлна статия съ свой подписъ. Бившъ Флорински Хризостомъ“

И така, защо тогава църквата на Пападопулосъ е била разколническа и той е билъ разколникъ, тоестъ, тѣ не сж имали благодать, бидейки разколници, а сега тая църква не е разколническа и има благодать? Кога Вие говорехтѣ истината – тогава или сега? По такъвъ начинъ Вие ни предоставятѣ право, високопреподобни, да Ви кажемъ, че не се подчиняватѣ на никакъвъ етически принципъ, защото Вие нищо друго не правитѣ, освенъ да противоречитѣ самъ на себе си.

Ето какво сте написали въ едно обръщение отъ 1935 г. до общинското духовенство и монаситѣ на Гръцката Православна Църква на стр. 1:

„Ето до какво е довело православитѣ християни това нововъведение, довело е до това, че едни празнуватъ и тържествуватъ, а други въ сжщото време се въздържатъ и постятъ подобно на турцитѣ на Хамидъ, отъ които едни празнуватъ байрам (пасха), доколкото сж видѣли новолуние, а други въ сжщото време държатъ рамаданъ (постъ), доколкото тѣ не сж видѣли новолуние, поради локална облачност. И този турски позоръ, който билъ отмененъ отъ реформатора на Турция Кемалъ съ религиозни реформи, сега новаторскитѣ архиереи решиха да въведатъ въ Православната Църква чрезъ едностранна и противоканонична реформа - тая на църковния календаръ.“

По-долу, на страници 17 и 18 Вие пишете, че, „Архиепископътъ Атински и единомислещитѣ съ него архиереи сж отцепили Гръцката Църква отъ съборното тѣло на Православието.“ И пакъ: „Доколкото Блаженнейши съ подписа си е обѣвилъ самия себе си за разколникъ, какви още свидетелства сж ни нужни, за да го обявимъ и ние за разколникъ?“ А сжщо: „Отхвърлетѣ и вие разколническия архиепископъ и единомислещитѣ съ него архиереи, продължаващи да настояватъ за календарното нововъведение, ако желаетъ да не бъдатъ причислени къмъ разколнитѣ и да освободитѣ Гръцката Православна Църква отъ укоръ и пагубното последствие на разкола.“

И накрая:

„Въ заключение призоваваме къмъ православно прозрение и отеческа вѣра и вашето благочестие. Спасетѣ, ради Бога, Църквата и Народа отъ страшнитѣ последствия на разкола. Отъ васъ зависи да бѣде оценена и прославена Гръцката Православна Църква, спасявайки я отъ позора и срама на разкола. Тя е въ опасностъ да загуби, заради календарното нововъведение вѣчнитѣ титули и апостолскитѣ златни були на Православието, които тя чрезъ реки отъ кръвъ е получила въ наследство. Въ името на Православието отхвърлетѣ разколническия Архиепископъ и единомислещитѣ съ него архиереи и се присъединетѣ къмъ православи архиеереи, борещи се за отеческо Православие и църковни предания.“

Вие сте написали това, високопреподобни монахо Хризостомъ Кавуридись, и защо въ такъв случай го нарушаватъ? Вие тамъ съ клетва сте написали: „Спасетъ, ради Бога, Църквата и Народа отъ страшнитъ последствия на разкола“. И защо сега отхвърлятъ това? Кога ние трѣбва да Ви вѣрваме – тогава или сега? И кога Вие лъгахтѣ – тогава или сега? Ние дѣйствително се удивяваме на вашата дързостъ и безстрашие. И на друго мѣсто, отново въ списание „Проповедникъ на Православнитѣ“ на стр. 2 въ Вашия протестъ, когато трѣгвахтѣ въ изгнание, сте написал и следното:

„Протестъ

Ние изразяваме най-дълбоко съжаление първо, предъ Църквата, заради решението, прието отъ нея противъ насъ, и противоречащо не само на божественитѣ закони, но и на човешкитѣ сжщо. Сжщо изразяваме най-дълбоко съжаление и предъ Правителството, което изпълнява решение, противоречащо на Гръцката Конституция, уважаваща свободата на религиозната съвѣсть. Тази свобода подтиска правителството, отпращайки въ изгнание насъ, истински свободни гръцки граждани, насилствено, само затова, защото искаме да запазимъ непокътнати древнитѣ предания на църквата и да съединимъ християнската съвѣсть и националната душа на православна християнска пълнота, която раздѣли рзколническата и така наречената официална църква, като предаде православнитѣ предания, за които ние се боримъ.

† Димитриадски Германъ

† Бившъ Флорински Хризостомъ

† Закинтски Хризостомъ

И така, тогава Църквата е била разколническа, а сега пъкъ не е? ...

Вие сжщо писахтѣ на страницитѣ на сжщото списание въ отговоръ на религиозната организация „Зои“ следното:

„Но тя жестоко ги преследваше, (т.е.православнитѣ) чрезъ полицейскитѣ органи. Ние тогава решихме да отхвърлимъ управляващата йерархия като „разколническа“ и отново следъ това решихме канонически да отхвърлимъ управляващата църква като разколническа по канонически причини и да основемъ нова жива църква, стояща на почвата на църковнитѣ предания и древната практика на Православната Източна Църква и т.н.

† Димитриадски Германъ

† Бившъ Флорентински ХРИЗОСТОМЪ

† Закинтски ХРИЗОСТОМЪ

В сжщото списание писахтѣ на Амилкас Аливизатосѣ, университетски професорѣ въ отговорѣ на написаното отъ него въ вестникѣ „Естия“ за църковния календарѣ, между впрочемѣ, и следното:

„Ако господинѣ професорѣтѣ би ималѣ повече чувство за достоинство и самоуважение, той не би ни нареклѣлъ бунтовници и спекуланти, доколкото той съ своя подписѣ, както и блаженнейши, като членѣ на комисията, е изразилѣ мнение, че едностранното въвеждане на новия каендарѣ отъ страна на нѣкоя Църква, се явява само по себе си причина за разколѣ и това ни подбуди да отхвърлимѣ църквата като разколническа.

† Димитриадски Германѣ

† Бивш Флорентински ХРИЗОСТОМѣ

† Закинтски ХРИЗОСТОМѣ,,

И така, Вие, високопреподобни, тогава написахтѣ толкова красиви думи и истина, и сега го отхвърлятѣ? Може би се уплашихтѣ, следѣ като видяхтѣ, че не постигнахтѣ целта си – да свалитѣ отъ престола митрополитѣ Атински и да се издигнетѣ съ умрелия Димитриадски, каквато беше Вашата мечта? И ето свидетелствата. Тогава Вие обявихтѣ Църквата на Гърция за разколническа и нѣмаща благодатѣ по канонически причини и даже съ клетва, както по-горе, настойчиво, опредѣлено и убедено; сега пѣкъ говоритѣ противоположното и не говоритѣ това сега, а отъ 1937 г., когато настѣпи печалниятѣ разколѣ между насѣ и Васѣ.

Тогава Вие написахтѣ това на високопреподобния монахѣ Маркѣ Ханиотисѣ въ обемистото Ви писмо чрезѣ протосингела Григорулоуѣ по Ваше порѣчение.

Вие написахтѣ така на Гръцкото Религиозно Общество въ Солунѣ на 17.X.1937 г., съ Вашия подписѣ, чието копие имаме, съ печата на сжщото Религиозно Общество, че „право да се обявяватѣ отдѣлни лица и църкви за разколнически не сж дали Божественитѣ Канони и Богоноснитѣ Отци на Вселенскитѣ Събори нито на отдѣлни лица, нито на поместнитѣ църкви, а само на Вселенския Съборѣ и т.н.“ И макарѣ че нѣкога, оправдавайки разкола, (разделението), Вие сте привели като свидетелство Всеpravославнитѣ Събори на Иеремия Втори (1583, 1587, 1593) въ своята книжка къмѣ гръцкитѣ интелектуалци и т.н., сега Вие отхвърлятѣ и премълчаватѣ всичко това и пишетѣ на Солунското Общество, че само Вселенскиятѣ Съборѣ има право да обявява църквитѣ за разколнически, а не - друга църква, или отдѣлни лица.

Въ такъвѣ случай какво право имахтѣ да обявитѣ Църквата на Гърция за разколническа? На какво се базирахтѣ? Какѣ направихтѣ това? Вие сте се основавали, както пишетѣ, на решенията на упоменатитѣ Всеpravославни Събори на Иеремия Втори и на признанията на самия Архиепископѣ Атински, и правилно сте постѣпили, защото нищо друго не сте направили, а само сте приложили решенията на упоменатитѣ Всеpravославни събори. И „основахме нова жива църква“, стояща на поч-

вата на църковните предания и древната практика на Православната Източна Църква, от която разбира се, черпитъ благодатъ и благословение, както Вие тогава писахтѣ на членовѣтѣ на „Зои“. И достойно за недоумение е какъ тогава следвахтѣ тая Църква и получавахтѣ отъ нея благодатъ и писахтѣ въ „Гласъ на Православието“, че се явяватѣ Синодъ, а сега следватѣ официалната Църква на Гърция и отъ нея получаватѣ благодатъ, и сега сте стража, и не - Църква или Синод, и т.н.? Какво да кажемъ? И какво да предположимъ? Само два сж вариантѣтѣ: Или Вие сте понесли сътресение на мозъка, или се опитватѣ отново да обърнетѣ руля къмъ злословие. Сжщо, въ своята Енциклика отъ 30.VIII.1940 г., № 1844, озаглавена „Гръцка Църква на Истински Православнитѣ Християни на Атина“ писахтѣ:

До благословенитѣ християни, следващи отеческия календаръ.

Относно действителността или недействителността на тайнствата, извършвани отъ новостилцитѣ, ние поддържаме това, което обявихме презъ юни, 1935 г., съгласно което „освещаващата благодатъ на тайнствата, въ съответствие съ духа на божественитѣ и свещени правила и съ нашето мнение, се намира и действува чрезъ тия църковни служители, които пазятъ свещенитѣ предания и правила на Православната Църква, безъ да сж приели никакво нововъведение, а не чрезъ отдалечилитѣ се отъ свещенитѣ предания и нарушилитѣ божественитѣ и свещени правила, и следователно, намиращи се подъ клетвитѣ на Светитѣ Отци. За да бѣде приетъ новостилецъ въ нашата старостилна Църква, той трѣбва съ молба да обѣви своето свещено намерение предъ насъ, иерарситѣ, на които единствено подобава да оценятъ начина на неговото приемане, или чрезъ писмено заявление, както е приемалъ еретици и разколници по църковна икономия Първи Вселенски Събор - Осмо правило, и древната Църква, или чрезъ повторно миропомазание, съгласно Пето правило на Шестия Вселенски Съборъ. Относно това, че само ние, Епископитѣ, сме компетентни, като представители на Църквата, съкровищница на благодатъта, прилагаме 39 Апостолско правило, което така опредѣля. Презвитеритѣ и дяконитѣ, безъ волята на Епископа, нищо да не извършватъ. Защото на него сж поверени людегѣ Господни и той ще дава отговоръ за душигѣ имъ и т.н.

Димитриадски Германъ

Бившъ Флорински ХРИЗОСТОМЪ

Закинтски ХРИЗОСТОМЪ“

И така, защо Вие, високопреподобни, тогава написахтѣ всичко гореизложено, а сега въ своята последна енциклика отъ I.VI.1944 г. на страница 6 пишете: „Мнението, съгласно което отдѣлни лица, клирици, или миряни иматъ право да основаватъ отдѣлна църква безъ позволение и признанието на цѣлата Църква, мирише на протестантизмъ“ и т.н. Нима тогава Вие не сте прѣвъ и съвършенъ протестантъ? Защото откъде получихтѣ позволение, както споредъ гореизложеното пишете на членовѣтѣ на „Зои“, следъ отхвърлянето на господстващата църква на Гърция като разколническа по канонически причини, да основете нова жива църква, стояща на почвата на

църковните предания и древната практика на Православната Източна Църква? И отъ кого получихтѣ признание като предстоятель на тая нова Църква? Съ коя друга Църква сте обменили братски послания, получавайки каноничностъ и законностъ въ началването (управлението) на тая нова църква?

Ние, високопреподобни, съ благодатѣта Христова, сме вѣрни чада на Едната Свѣта Съборна Източна Църква и нейнъ Епископъ, и отъ нея черпимъ благодатъ и благословение, законностъ и каноничностъ въ управлението на Църквата и т.н., защото, както правилно пишете въ упоменатия Вашъ документъ, освѣщаващата благодатъ на Тайнствата, съгласно свещенитѣ правила, се намира и действува чрезъ църковнитѣ служители, пазещи свещенитѣ предания и правила на Православната Църква, които не приематъ никакви новости, а не чрезъ отдалечилитѣ се отъ свещенитѣ предания и нарушилитѣ божественитѣ и свещенитѣ правила, и следователно, намиращи се подъ клетвитѣ на Светитѣ Отци. Доколкото ние не сме приели никакво нововъведение (новостъ) и непреклонно пазимъ догматитѣ, канонитѣ и преданието на нашата църква, и доколкото подъ клетва и отлъчване се намира Църквата на Гърция, която, както Вие по-горе пишете, се е отдалечила отъ свещенитѣ предания на Църквата Христова, то подъ клетва и отлъчване се намиратъ и Вие, високопреподобни, заявявайки, че тая църква има благодатъ. Това е хула, високопреподобни, и добре помислете за своята безсмъртна душа и за простия народъ, който Ви следва просто-сърдечно, и за ужасния отговоръ, който ще дадете въ часа на сѣда.

Защото Всесветиятъ Духъ не се намира въ Вашата властъ, ту отвърщайки се и отлъчвайки нѣкоя църква, ту освещавайки я.

Вие и архиереитѣ, които сж съ Васъ и други клирици точно това правитѣ, ту наричайки църквата на Гърция разколническа и непричастна на божествената благодатъ, ту наричайки я съкровищница на благодатѣта, доколкото тя не е обявена отъ новъ Всеправославенъ или Вселенски Съборъ за разколническа. И ние Ви питаме: Когато сте я обявили за разколническа, била ли е тя обявена за разколническа отъ другъ Всеправославенъ Съборъ? И сега, когато я наричатъ съкровищница на божествената благодатъ, покаяла ли се е тя? Отменила ли е нововъведението, свикала ли е нѣкакъвъ новъ Всеправославенъ Съборъ, който да снесе обвинителното решение и да я провъзгласи за невиновна? Разбира се, че не, не се е свикалъ никакъвъ Съборъ, който да я оправдае и тя не се е покаяла. Но за да осждятъ и нея, и другитѣ църкви, които сж приели нововъведението на папския календаръ, сж се събрали четири Всеправославни Събора: три - при Иеремия и единъ - при Антимъ, Вселенски Патриарси. Сжщо така, въ своята последна енциклика пишете за признаването на новия предстоятель на Църквата. Това, разбира се, действително го има, но когато цѣлата Църква преживява мирно време и въ нея нѣма разколи и раздѣление. Защото, напримеръ, какъ е било възможно за Иерусалимската Патриаршия да Ви признае като епископъ на „новооснованата църква“, непреклонно пазеща догматитѣ, канонитѣ и преданията или като нейнъ предстоятель въ моментъ, когато на нея е необходимо първо да опредѣли отношението си къмъ Църквата на Гърция? Била е помолена да се върне на своята позиция, или да заяви протестъ заради това нововъведение, или да прекъсне духовното общение съ нея? Доколкото тя не е направила всичко това,

което е било неинъ свещенъ дългъ, какъ Вие, мъдри канонисте, сте обявили проше- нието си тя да Ви признае за епископъ или да признае Вашия покровителъ Димитри- адски за предстоятель, като тя приема и съслужи съ архиереи и свещеници на ново- въведенската църква?

Вие пишете, високопреподобни, въ своята последна енциклика, че когато пред- тоятелятъ или болшинството архиереи отъ една църква въведатъ въ църквата нѣка- кво нововъведение, православнитѣ архиереи на тая църква иматъ право да прекъс- натъ църковното общение съ тѣхъ до синодалното решение, за да не раздѣлятъ отго- ворността предъ цѣлата Църква за новаторството, но нѣматъ право да обявятъ но- ваторстващитѣ архиереи за разколници и други да подлагатъ на низвергване, тѣй като това се явява право на цѣлата църква и т.н. И че разривътъ въ църковното об- щение и прекратяването на споменаването ѝ отъ страна на православнитѣ не само не се осжжда, но се и одобрява.

Ние Ви отговаряме, че тѣй като имаме право да прекъснемъ църковното общение съ тая църква и преди синодалното решение, за да не бъдемъ отговорни даже за не- йното споменаване, какъ да нѣмаме право да я наречем разколническа, ако сж я осъ- дили Всеправославнитѣ Събори, както споменахме по-горе, и сж я нарекли разкол- ническа и сж определили и въ бъдеще всички църкви да почитатъ и следватъ тия рѣшения и даже – съ епитимии? И въ такъвъ случай, каква отговорностъ трѣбва да понесемъ ние, както пишете, предъ цѣлата Църква, и, следователно, предъ Бога? Може би – историческа или - национална или - племенна или – нѣкаква друга. Раз- бира се, друга нѣкаква отговорностъ – предъ Бога, защото не сме послѣдвали и не сме спазили рѣшенията на Свѣтитѣ Отци, приети по вдъхновението на Всесвѣтия Духъ. И следователно, за тая отговорностъ ние ще платимъ съ своята безсмъртна душа, която, безъ да е уважила, по тоя начинъ, рѣшенията на Всесвѣтия Духъ не- съмнено и окончателно ще бъде отправена на вѣчно мжчение. Разбира се, една частъ отъ клирицитѣ и т.н., както вие пишете, само тогава нѣма право да обяви една църк- ва за разколническа безъ решението на цѣлата Църква, която единствено е компе- тентна, когато става дума за нѣкакво съвършено новоявено новаторство, което нико- га не е било осжждано. Но когато става дума за древна ересъ или новаторство, което е осъдено отъ Вселенски или Всеправославни Събори, нѣма нужда да се свиква новъ Съборъ за неговото осжждане, защото тогава новиятъ Съборъ безчести и нарушава решението на предния. Но, отделнитѣ лица и църкви веднага трѣбва да приложатъ решението на този Съборъ, безъ никаква нова процедура. Така постъпихме и ние въ дадения случай. Защото когато сте видѣли, че ние правимъ нещо противъ новаторс- ката църква на Гърция, обявявайки я за разколническа и низвергвайки нейнитѣ ар- хиереи, какъ ни обвиняватъ? Ние просто сме приложили решенията на Всеправос- лавнитѣ Събори на Йеремиа и Антимъ и нищо повече. И тѣй като тѣ ни говорятъ, че последователитѣ на това нововѣдение се явяватъ разколници, хулители на Всесвѣ- тия Духъ, отлъчени отъ Бога, непричастни на Божествената благодать, и че вече сж се отрekli отъ Вѣрата Христова, и ние казваме и правимъ това, и нищо повече...

Вие ни обвиняватъ, високопреподобни, че не сме запознати съ каноническото право и духа на Божественитѣ и Свещени Правила и т.н. И ние ви отговаряме, че до

днешния ден не сме видѣли нито въ каноническото право, нито въ Божествеитѣ и Свещенитѣ Правила, еретици или разколници да иматъ благодатъ и тайнствата имъ да сж действителни, а обратно – тѣ биватъ подлагани на анатема, низвергване, отлъчване, и клетви отъ Светитѣ Отци и биватъ отдѣляни отъ вѣрнитѣ.

И, следователно, ние не само не безчестимъ Божествената благодатъ, но ѝ въздаваме честъ и я почитаме отъ все сърце, съ разумъ и сила.

Що се касае до това, че тайнствата на разколницитѣ и тѣхнитѣ свещеници и т.н. нѣматъ благодатъ, погледнетѣ Първо правило на Василий Велики.

Относно разколницитѣ, идващи въ Православието, ние решаваме това така, както ни повелява Църквата чрезъ Първото правило на Василий Велики:

да помазваме кръстенитѣ отъ тѣхъ;

съгласно Осмо правило на Първия Вселенски Съборъ, да ги приемаме чрезъ писмено заявление;

чрезъ Изповѣдание на Вѣрата, съгласно Синодика на Седмия Вселенски Съборъ;

чрезъ хиротесия, съгласно сжщото Осмо правило на Първия Вселенски Съборъ на свещеници, ржкоположени отъ разколници.

Тя, Църквата, ни повелява да правимъ това и ние го правимъ. Не ни повелява нито да прекръщаваме, нито отново да ржкополагаме тѣхнитѣ свещеници, нито отново да венчаваме и въобще – да не повтаряме тайнствата, и това е така, защото сж разколници, а не – еретици. Последниятъ случай, разбира се, тайнствата е нужно да се повтарятъ. Разколницитѣ, разбира се, нѣматъ благодатъ, но, когато се покаятъ и изповѣдатъ Православието и стане всичко, което е споменато по-горе, тѣ отново намиратъ загубената благодатъ. Вижъ по този въпросъ забележката къмъ Осмо правило на Първия Вселенски Съборъ.

И накрая, това подсказва също и логиката, че разколникътъ не е нечестивецъ или еретикъ, а е по-близо отъ тѣхъ до православния християнинъ. Той прилича на грешникъ, който остава въ грѣха и е далеко отъ Бога и е достоенъ за вѣчно мъчение, но когато се покае и приеме отпускане на греховетѣ чрезъ възложение на ръцетѣ отъ своя духовенъ отецъ, тогава се приближава къмъ Бога и бива достоенъ за вѣченъ животъ. И както грешникътъ, който остава неразкаянъ, става постепенно нечестивецъ, така и разколникътъ, който остава въ разкола, става схизмоеретикъ и после – пълненъ еретикъ, съгласно забележката къмъ Първо правило на Василий Велики.

Какъ, високопреподобни, вие ни наричатъ кощунникъ и незнаещъ какво прави, или може би, вие по себе си съдитѣ за другитѣ, като никога не помазватѣ злославни младенци и не приематѣ изповѣдание на вѣрата на християни или тѣхни писмени заявления и не извършватѣ хиротесия на свещеници, ржкоположени отъ злославни?

И, ако ние не помазваме родителитѣ на злославни деца, ние постѣпваме така, защото тѣ сж кръстени и помазани православно и до разкола, и не само е излишно отново да бждат помазвани, но това е и грешно, съгласно Божественитѣ и Свещенитѣ Правила, така че на насъ ни е достатѣчно изповѣдание или писмено заявление.

А ако на Господъ е угодно и изчезне календарниятъ разколъ и всички църкви се съединятъ православно, тогава ще бждатъ излишни помазания, хиротесии, омологии, писмени изповѣдания и т.н., защото разколѣтъ съвършено ще е изчезналъ и цѣлата Църква ще може да прилага различна икономия, както е направилъ Шестиятъ Вселенски Сѣборъ съ несторианитѣ (правило 95). И мнението за отмѣна на тия тайнства не е наше, а на Всеправославнитѣ сѣбори при Йеремия и Антимъ, осждили календарното нововѣведение и ако тия Сѣбори сж кощунствени, тогава и ние сжщо сме такива.

Опитайтѣ, високопреподобни, да се оправдаетѣ, че сте обявили църквата на Гърция за разколническа, но само потенциално, а не – действително, защото това е право само на Сѣбора. И ние ви питаме, защо отъ Вашето присѣдиняване презъ 1935 и до 1942 нито въ една Ваша публикация не споменахтѣ, че църквата на Гърция е само потенциално разколническа, но не – действително, а сега говорятѣ така? Или може би сега, когато не можетѣ да избегнетѣ изобличението отъ народа и отъ насъ, когато преди два месеца трѣбваше да се състои срещата ни за съединение, вие написахтѣ това, за да не се възстанови единството, което въобще не искатѣ? Може би това сжщо е причина и нѣма нищо съкровено, което да не се открие.

Високопреподобни, въ забележитѣ къмъ Трето правило на Светитѣ Апостоли, действително се споменаватъ понятията „потенциално“ и „действително“, тоестъ, че трѣбва да се събере компетентенъ Сѣборъ, за да се осжди Църквата, паднала въ ересъ или разколъ и да се обяви тя за еретическа или разколническа. Много правилно, защото не може нѣкой да сжди другъ некомпетентно и още повече – цѣлата Църква. Но, високопреподобни, въ дадения случай това вече е станало и нововѣдението на папския календаръ е било осждено четирикратно, както по-горе споменахме, отъ четири Всеправославни Сѣбора, както и вие писахтѣ нееднократно! Тогава за какво е нуженъ още единъ Сѣборъ? Въ такъв случай трябва да свика новъ сѣборъ и против арианитѣ, несторианитѣ, монофизитѣ, масонитѣ и останалитѣ еретици, които сж осждени отъ Вселенскитѣ Сѣбори, Поместни и Всеправославни, или може би днесъ тия еретици ги нѣма? И, доколкото всички тѣ сж осждени, очевидно не е нужно за тѣхъ ново осжждане, защото, съгласно Божественитѣ и Свещени правила, не сждятъ два пѣти за едно и сжщо. Подобно е и въ случая съ календарното нововѣведение – то е осждено четирикратно отъ Всеправославни Сѣбори и следователно, то не е потенциално, а действително разколническо. Затова не говоретѣ ту едно, ту друго, и не хулетѣ, мждри учителю, срещу Всесвѣтия Духъ. Защото Всесвѣтиятъ Духъ или освещава или се отвръща – средно положение нѣма. И ако тази осждена църква има благодать, тогава я нѣмаме всички ние, а ако я имаме ние, последователитѣ на НЕ-НОВОВѢВЕДЕНСКАТА Христова Църква, значи я нѣма тя. Следователно, едно отъ дветѣ, но не дветѣ. И така: Светитѣ Апостоли говорятъ въобще и за всеки новъ вып-

росъ, който съ времето възниква въ Църквата, а не за осъдения въпросъ, както изложихме по-горе.

Вие казватъ, високопреподобни, че нѣматъ всички канонически предпоставки, за да осъдитъ нововъведенствашитъ йерарси на Гърция, защото вие сте непризнатата църква, и че само признатата църква може действително да осъди нейнитъ клирици. На това ние ви отговаряме, че канонически предпоставки вие имахтъ, но нѣмахтъ въра да ги приложитъ. Ето кои сж тѣ:

Следъ вашето отделяне отъ злославната църква, вие би трябвало да ржкоположитъ достатъчно архиереи – 10, 20, 30 изъ срѣдата на опитнитъ йеромонаси, които сж били въ борбата, за да иматъ необходимия брой за образуване (създаване) на канонически църковенъ сждъ.

Да заявитъ протестъ предъ всички патриаршии и автокефални църкви по поводъ това нововедение.

Ако патриаршиитъ и автокефалнитъ църкви не биха взели участие и не биха Ви подкрепили и опредѣлили своята позиция въ отношението си къмъ Църквата на Гърция, тогава бихтъ изпълнили своя дългъ и бихтъ обявили Църквата на Гърция за разколническа, бихтъ низложили нейнитъ йерарси и т.н. и тѣй като говорятъ, че би трѣбвало да има средства – ето ги средствата. Но вие не направихтъ това, а взехтъ злославни йеромонаси и ржкоположихтъ за архиереи тия, които имаха дипломъ отъ богословския факултетъ, а не – въра съ дѣла, както се изясни. И сега привеждатъ разни оправдания. И така, ако считатъ, че би трѣбвало да обявитъ тая църква за разколническа, трябваше да го направитъ.

Но вие предполагатъ, че само признатата църква има право действително да осъди нейното духовенство и че всички ние представляваме една и сжща църква. Въ такъвъ случай, ако ние представляваме една църква съ новаторската църква на Гърция и ако тя е призната църква и осъжда действително, тогава вашето осъждане е съвършено действително, и както споменахме по-горе, сега повтаряме: Вие вече сте низвергнати. Въ такъвъ случай, какво искатъ и отъ какво се ползватъ, православни християни? И защо не уважаватъ решението на своята Църква? Вие, значи сте ослушникъ и бунтовникъ предъ Църквата и позоръ за васъ е да говорятъ, че сте православенъ християнинъ. Ние, съ благодатъта Христова, принадлежимъ на Едната Свѣта Сѣборна и Източна Църква и въ Нейно име приехме епископски санъ, а не въ името на злославната разколническа църква. Ние се удивляваме, високопреподобни, не заради васъ, а заради вашитъ последователи и преди всичко – клирици, какво душевно вкаменяване съ тѣхъ е станало, че виждатъ, както вие пишеть, че принадлежитъ на църквата на Гърция, че тя има благодатъ и че действията ѳ иматъ сила и още – ви следватъ. Но, съгласно Евангелскитъ слова, ще дойде време, когато ще бждатъ прелѣстени и избранитъ. И отново: „Мнозина звани, малцина избрани.“ И следъ всичко това Вие още иматъ дързостъта и безсрамието да пишеть въ своята Енциклика отъ I.VI.1944, че нека никой да не каже, че не си струва труда да бжде старостилецъ и да бжде подложенъ на гонения, насмешки и т.н. Значи, струва си труда

да бждешъ старостилецъ, но да получавашъ и благодать отъ злославната църква на Гърция, за да не попаднешъ подъ клетвитъ и анатемитъ на Светитъ Отци? По този начинъ вие се покланятъ и на Бога и на сатаната.

Съгласно Евангелскитъ слова, Вие се поклонихтъ и на Бога и на мамона. Такова е, възлюблени въ Господа чада, нещастieto на всички архиереи дошли отъ злославieto, и нека всеки отъ васъ отвори добре своитъ душевни очи, за да види къде точно се намира истината. На васъ, чада мои въ Господа възлюблени, съгласно Третото правило на Третия Вселенски Събор, „въобще повеляваме единомждренитъ съ Православния и Вселенски съборъ членове на клира съвсемъ по никакъвъ начинъ да не бждатъ подчинени на отстъпилитъ или отстъпващи отъ Православieto епископи.“ Споредъ мждрия Вриений, „Азъ съмъ далечъ отъ това да говоря и мисля, че сж недостоверни и неправилни словата на светиитъ, защото това сж слова на Духа.“ „Ако нѣкой се помоли съ отлъченъ отъ църковно общение, макаръ и въ дома си, такъвъ да бжде отлъченъ“ (Десето правило на Апостолитъ) „Да не бжде позволено общение съ отлъчени отъ общение, нито събиране въ домоветъ за молитва съ тѣхъ“ (Второ правило на Антиохийския съборъ). „Не подобава да се молимъ съ еретикъ или разколникъ“ (33-то правило на Лаодикийския Съборъ) „Да се отвърщаме отъ тѣхното мнение и подобава да избѣгваме общение съ тѣхъ“ (гласътъ на Василий Велики). Константинополскиятъ патриархъ Германъ Втори писалъ на киприотитъ: „Заповядвамъ на всички васъ на Кипъръ миряни, истински чада на Съборната Източна Църква, да бягатъ безъ да се оглеждатъ отъ свещеницитъ, поддали се на латинското подчинение и да не се събиратъ въ тѣхнитъ църкви, нито да приематъ случайно благословение отъ ръцетъ имъ. Защото по-добре да се помолитъ на Бога въ домоветъ си наедине, отколкото да се събиратъ въ църквитъ съ латиномислещитъ, а въ противенъ случай вие ще понесетъ едно наказание съ тѣхъ.“

Но стойтъ и дрѣжатъ преданията, на които сте били научени било чрезъ слово, било чрезъ нашето послание, споредъ блажения Павелъ. Защото споредъ този Апостолъ „Вѣрата наша не е въ човешката мждростъ, а въ силата Божия“ (1 Кор. 2, 5). Оставайте вѣрни и непреклонни въ всичко, на което сте се научили, което сте чули, видѣли и узнали въ Светата наша Църква, и всичко истинно, всичко честно, всичко чисто, всичко морално, всичко свѣто и праведно праветъ, въ това останетъ. И Богъ на любовта и мира и Отецъ на Господа нашъ Иисуса Христа и благодатьта на Всесвѣтия Неговъ Духъ да бжде съ всички васъ, братие. Аминъ.

Въ Свещения и честенъ манастиръ на Госпожа Богородица Певковуноиатриса, Кератея, Атика.

21.IX.1944

Последенъ средъ Епископитъ
† Врестенски Матей